

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce P. R.**, bytem X, *zastoupeného JUDr. Pavlem Šímou, advokátem, se sídlem Plzeň, Radobyčická 8*, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, za účasti osob zúčastněných na řízení 1) Mgr. J. R., bytem X, 2) M. F., bytem X, 3) M. F., bytem X 383, 4) J. K., bytem X 458, 5) P. J., bytem X 458, 6) Ing. Z. V., bytem X 377, 7) A. V., bytem X 377, 8) R. K., bytem X 353, 9) M. F., bytem X 1372/39, 10) R. J. F., bytem X 390, 11) P. N., bytem X, *zastoupeného JUDr. Pavlem Ungrem, advokátem se sídlem Plzeň, Purkyňova 547/43*, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2016, č. j. RR/3602/16,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne ze dne 19. 10. 2016, č. j. RR/3602/16 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Města Touškov (*dále jen „prvoinstanční orgán“*) ze dne 29. 6. 2016, č. j. STAV/3193/2016-Ma (*dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“*) o zákazu změny užívání stavby „objekt občerstvení – Cyklobufet X – zimní zahrada“ na pozemku parc. č. X v Katastrálním území X tak, že žádost žalobce o povolení změny užívání shora vymezené stavby spočívající ve zvýšení kapacity zimní zahrady na 40 osob a v pořádání hudebních produkcí v objektu zimní zahrady byla zamítnuta. Žalobce požadoval, aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

Žalobce úvodem žaloby konstatoval, že napadené rozhodnutí je nesprávné a nezákonné, a že se domáhá touto žalobou jeho zrušení, protože byl v předcházejícím stavebním řízení a napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech.

Žalobce předně považuje za nesprávné skutkové zjištění, že navýšení kapacity zimní zahrady z 20 na 40 hostů s možností pořádat hudební produkce by „zcela zásadně změnilo stávající charakter stavby“ a mohlo by to „narušit pohodu bydlení“ ze dvou tvrzených důvodů: a) že by byl vytvořen předpoklad pro zvýšení úrovně hluku v dané lokalitě v důsledku hudební produkce a hlukovým zatížením způsobeným zvýšeným pohybem osob a vozidel, b) a že by se zvýšilo celkové dopravní zatížení parkujícími vozidly hostů. Provedeným dokazováním tyto důvody „zcela zásadní změny stávajícího charakteru stavby“ prokázány nebyly. Skutkové zjištění, že navýšením kapacity zimní zahrady a pořádáním hudebních produkcí by byl hluk a doprava v lokalitě navýšena, je nepřezkoumatelné, protože není opřeno o žádný z provedených důkazů. Správní orgány nezjistily a nezjišťovaly, o kolik a proč by bylo hlukové zatížení navýšeno. Správní orgány nezjistily a nezjišťovaly, o kolik a proč by byla dopravní situace komplikována. Skutková zjištění nelze nahrazovat vágními a nekonkrétními úvahami správního orgánu, že „lze jen stěží předpokládat, že hudební produkce budou navštěvovat jen cyklisté“, že „je jisté, že hosté budou přijíždět autem“. Taková zjištění nemají oporu v provedeném dokazování a nejedná se ani o notoriety. Tato skutková zjištění pro svou nekonkrétnost a neodůvodněnost znemožňovaly žalobci, aby je vyvracel. Skutečnost, že je navrhovaná změna v rozporu s územním plánem obce X, se odůvodňuje tím, že změněné užívání „může v dané lokalitě významně narušit pohodu bydlení“ z důvodu zvýšení hluku hudební produkcí a zvýšeným pohybem osob a vozidel a zvýšením světelným zatížením při hudebních produkcích, přestože to nemá oporu ve správním spisu.

Dále žalobce uvedl, že v odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, žalobce namítl podjatost úředníka, který vydal původní rozhodnutí. Žalovaný se s touto námitkou v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal tak, že uvedl, že úředník podjatý není. Podle § 192 odst. 1 stavebního zákona ve spojení s § 14 odst. 2 správního řádu má o námitce podjatosti rozhodnout bezodkladně usnesením představený. Žalovaný tedy, pokud posoudil odvolání žalobce tak, že obsahuje námitku podjatosti, měl učinit bezodkladně opatření, aby o námitce rozhodl představený úředník, kterého žalobce označil za podjatého.

Žalovaný postupoval procesně vadně, když, ač odvolání posoudil jako námitku podjatosti, o této námitce rozhodoval sám (nebyl věcně příslušný k takovému rozhodnutí) a navíc neučinil opatření, aby o námitce mohlo být rozhodnuto řádným rozhodnutím (usnesením), když o ní rozhodl pouze v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Vadný postup správních orgánů žalobce spatřuje i v tom, že v řízení, které vyústilo ve vydání prvoinstančního rozhodnutí, prvoinstanční orgán jednal jako s účastníkem řízení se všemi stěžovateli, přestože ti účastníkem řízení nebyli. Účastenství je upraveno v § 109 stavebního zákona tak, že podmínkou pro účastenství pro vlastníky nemovitostí v sousedství je splnění podmínky, že změnou užívání, která je předmětem řízení, může být jejich vlastnické právo přímo dotčeno. Předmětem řízení bylo rozšíření kapacity cyklobufetu v zimní zahradě a možnost pořádání hudebních produkcí v ní. Zimní zahrada je uzavřeným vyzdřeným objektem, z něhož hluk proniká do okolí stejně jako z jakékoli jiné budovy totožného stavebního provedení. Pokud jde o stěžovatele X., ti vlastní pozemek parc. č. X a X vč. rodinného domu, který je od cyklobufetu vzdálen 200 m, tedy jejich pohoda bydlení a vlastnická práva nemohou být předmětem řízení nijak dotčena. Pokud jde o to, že vlastní i podíl 1/11 na cestě parc. č. X X, pak nelze tomuto vlastnictví podílu na cestě přičítat, že mohou být rozšířením kapacity cyklobufetu a možným hudebním produkcím dotčeni na svých vlastnických právech. Správní orgány tedy neměli a nesměli manžele X považovat za účastníky řízení a s nimi takto jednat. Pokud jde o stěžovatele X, M. X vlastní pozemek parc. č. X a X vč. rodinného domu, který je od cyklobufetu vzdálen 170 m, tedy její pohoda bydlení a vlastnická práva nemohou být předmětem řízení nijak dotčena. Pokud jde o to, že M. X vlastní i podíl 1/11 na cestě parc. č. X a X, pak nelze tomuto vlastnictví podílu na cestě přičítat, že může být rozšířením kapacity cyklobufetu a možným hudebním produkcím dotčen na svých vlastnických právech (zejména pohodě bydlení, nevlastní-li objekt bydlení). Správní orgány tedy neměli a nesměli X považovat za účastníky řízení a s nimi takto jednat. Pokud jde o stěžovatele paní K., ta vlastní pozemek parc. č. X, Xa X vč.

rodinného domu, který je od cyklobufetu vzdálen 120 m, tedy její pohoda bydlení a vlastnická práva nemohou být předmětem řízení nijak dotčena. Pokud jde o to, že dále vlastní i podíl 1/11 na cestě parc. č. X a X, pak nelze tomuto vlastnictví podílu na cestě přičítat, že může být rozšířením kapacity cyklobufetu a možným hudebním produkcím dotčena na svých vlastnických právech. Správní orgány tedy neměli a nesměli paní X považovat za účastníka řízení a s ní takto jednat. Pokud jde o stěžovatele X, ti vlastní pozemek parc. č. X, X, X a X vč. rodinného domu, který je od cyklobufetu vzdálen nejméně 80 m, tedy jejich pohoda bydlení a vlastnická práva nemohou být předmětem řízení nijak dotčena. Správní orgány tedy neměli a nesměli X považovat za účastníky řízení a s nimi takto jednat. Pokud jde o stěžovatele pana X, ten vlastní polovinu pozemku parc. č. X(orné půdy), když na pozemku není žádná stavba, přičemž pozemek je od cyklobufetu vzdálen cca 120 m. Tento stěžovatel vlastní ornou půdu bez stavby pro bydlení, nemůže být tedy navrženou změnou užívání na své pohodě bydlení nijak dotčen. Pokud jde o to, že dále vlastní i podíl X na cestě parc. č. X a X, pak nelze tomuto vlastnictví podílu na cestě přičítat, že může být rozšířením kapacity cyklobufetu a možným hudebním produkcím dotčen na svých vlastnických právech. Správní orgány tedy neměli a nesměli pana X považovat za účastníka řízení a s ním takto jednat. Zde žalobce doplňuje, že přestože není odstupová hranice jediným kritériem pro posouzení účastenství, je nepochybně kritériem rozhodujícím, když vzhledem ke vzdálenosti objektů

bydlení těch ze stěžovatelů, kteří domy v lokalitě mají, nemohou být předmětným záměrem ani teoreticky ani prakticky dotčeni. Důvodem je především to, že záměr má být realizován uvnitř stávající stavby (zimní zahrady), takže se stěžovatelů dotknout nemůže. Žalobce odkazuje na rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2008, čj. 1 As 80/2008 - 6, podle něhož důvodnost uplatněných námitek (a tedy jejich kladné vyřízení) je přísně svázána s prokazatelně zjištěným zásahem do práv účastníka, když v daném případě zásah pro práv stěžovatelů, ani existující ani hrozící, v řízení nebyl prokázán.

V původním rozhodnutí se správní orgán s účastenstvím stěžovatelů vypořádal toliko tak, že stěžovatelé mohou být ovlivněni zvýšenou hluchostí a zvýšenými nároky na dopravní obslužnost, ovšem proč a jak konkrétně z rozhodnutí nevyplývá a je v tomto ohledu nepřezkoumatelné. Z rozhodnutí nelze zjistit, z jakých vlastnických práv (k jakým nemovitostem) účastenství v řízení před vydáním původního rozhodnutí u stěžovatelů správní orgán dovodil. Jinými slovy, z původního rozhodnutí nelze zjistit, jaké nemovitosti stěžovatelé jako tvrzení účastníci vlastní a jak konkrétně vzhledem k umístění těchto nemovitostí (nebo jiným, avšak správním orgánem uvedeným skutečností) mohou být změnou užívání dotčeni - zvláště za situace, kdy předmětem řízení nejsou žádné stavební úpravy, ale jen povolení hudební produkce v uzavřeném objektu a zvýšení jeho kapacity. Žalobce doplňuje, že podle konstantní judikatury NSS je ve správních řízeních vedených dle stavebního zákona nezbytné, aby účastník ve svých námitkách uvedl jednak skutečnosti, na jejichž základě se domáhá účastenství v řízení, jednak samotné důvody podání námitek, tj. co vytýká záměru, o němž se vede správní řízení. Stavební úřad je proto nejprve povinen vyhodnotit skutečnosti obsažené v námitkách účastníka řízení z toho pohledu, zda zakládají postavení této osoby coby účastníka řízení. Teprve je-li tato podmínka splněna, je stavební úřad povinen ve druhé fázi námítky projednat a rozhodnout o nich (po meritorní stránce). Podmínkou účastenství v řízení totiž není a ani nemůže být vyhovění věcným námitkám uplatněným účastníkem. To vyplývá především ze skutečnosti, že námitky se upínají ke dvěma rozdílným otázkám (účastenství v řízení a vedle toho věcné námitky proti záměru) a že pro úspěšnost námítky vztahující se k účastenství postačuje potence dotčení práva, kdežto pro úspěšnost věcné námítky je rozhodující reálnost zásahu do práv účastníka poměřená se zájmy ostatních účastníků řízení a veřejným zájmem. Z původního a napadeného rozhodnutí je však zjevné, že výše popsanou dvojakou povahu námitek účastníka řízení správní orgány vůbec nerozlišovaly. Z původního rozhodnutí nelze vůbec zjistit, zda vůbec správní orgán splnil povinnost vyhodnotit skutečnosti obsažené v námitkách tvrzeného účastníka řízení z toho pohledu, zda zakládají postavení této osoby coby účastníka řízení. Z původního rozhodnutí nelze zjistit, zda se tím vůbec správní orgán zabýval a z čeho účastenství dovodil. S námitkami co do obsahu se správní orgán v původním rozhodnutí též nevypořádal, protože vždy námitky jen doslova do odůvodnění přepsal a uvedl, že jim bylo vyhověno, aniž by tento postup byl jakkoli zdůvodněn, což činí rozhodnutí nepřezkoumatelným (a napadené rozhodnutí tuto vadu nezhojilo). Navíc není tvrzení v odůvodnění původního rozhodnutí, že námitkám bylo vyhověno, zčásti pravdivé, protože stěžovatel X souhlasil s navýšením kapacity za určitých podmínek, ale správní orgán navýšení kapacity zcela zakázal, takže jeho závěr, že „námitkám vyhověl“, není správný. Žalobce dále vymezil okruh osob, které jsou podle jeho názoru osobami zúčastněnými na řízení.

Žalobce dále uvedl, že předmětné řízení probíhalo podle § 127 stavebního zákona, který stanoví, že změnu v užívání stavby oznamuje stavebnímu úřadu osoba, která má ke stavbě vlastnické právo, přičemž stavební úřad má buď dle odst. 2 citovaného zákonného ustanovení vydat souhlas se změnou v užívání stavby do 30 dnů ode dne podání oznámení, nebo postupovat podle odst. 4 citovaného ustanovení za splnění podmínky, že: oznámení není úplné nebo změna v užívání stavby nesplňuje podmínky pro vydání souhlasu se změnou v užívání stavby. V druhém uvedeném případě vyzve stavební úřad, pokud je to pro posouzení změny v užívání stavby nezbytné, oznamovatele k doplnění dalších podkladů. Bude-li oprávněnou osobou podána žádost o povolení, je zahájeno řízení a usnesení se nevydává. Povolení ke změně v užívání stavby obsahuje kromě náležitostí souhlasu podmínky pro nový účel užívání stavby, kterými se zajistí ochrana veřejných zájmů nebo práv účastníků řízení. Podle výše uvedeného zákonného ustanovení tedy smí správní orgán postupovat jen třemi způsoby (v tomto pořadí, kdy nelze-li postupovat podle prvního, následuje další): a) změnu užívání povolit bez stanovení podmínek užívání, b) změnu užívání povolit a současně stanovit podmínky užívání tak, aby byl chráněn veřejný zájem a práva účastníků, c) změnu užívání zakázat. Pokud povolení změny užívání nebránil veřejný zájem nebo práva účastníků, měla být změna povolena. Pokud povolení změny užívání bránil veřejný zájem nebo práva účastníků, měly být stanoveny podmínky užívání. Pokud změně užívání i s podmínkami brání veřejný zájem nebo práva účastníků, jedine v tomto případě mohla být zakázána. Žalobce si je vědom, že soudní přezkum aplikace neurčitých právních pojmů je omezen na zkoumání, zda správní orgán pro svůj závěr shromáždil dostatek podkladů, tyto podklady poskytují dostatečnou oporu pro závěry správního orgánu a zda jeho zjištění nejsou v logickém rozporu se shromážděnými podklady, přičemž jednotlivé dílčí závěry musí vzájemně vytvářet logický kruh. V opačném případě by soud musel rozhodnutí posoudit jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V daném případě měly stavební orgány vycházet z tohoto obsahu spisu: kladná stanoviska k navržené změně užívání od NIPI bezbariérové prostředí, o. p. s., MÚ Nýřany (odboru územního plánování), MÚ Nýřany (odbor dopravy), Hasičského záchranného sboru, Krajské hygienické stanice, akustická studie (podle které je v zimní zahradě nutno dodržet nejvyšší hladinu hluku pod 80 dB a omezit verbální hlučnosti na přístupové cestě), potvrzení autorizované osoby (o tom, že změna užívání nevyžaduje žádné stavební úpravy) a územní plán obce X. V řízení šlo o hudební produkce v uzavřené zimní zahradě cyklobufetu. Prvoinstanční orgán se tím, o jaké hudební produkce by mělo jít, vůbec nezabýval. Žalovaný to v napadeném rozhodnutí označil za správný postup a doplnil, že hudební produkcí je poslech jakékoli živé či reprodukováné hudby kromě poslechu rádia. Tento výklad žalovaný nepodpořil žádným právním odůvodněním (ostatně termín „hudební produkce“ není žádným právním předpisem specifikován). Že jde o termín vágní, je zřejmé z toho, že si pod ním zjevně každý subjekt práva představuje něco jiného: Správní orgán prvního stupně vycházel z toho, že jde o živou hudbu s velkým počtem návštěvníků, kteří se na místo dopraví automobily. Žalovaný poskytl výše popsany výklad s tím, že podle něj je tedy „hudební produkcí“ i poslech CD ze stejného přijímače, z jakého se pouští rádio. Již tato právní nejistota (a bezradnost) ve výkladu termínu „hudební produkce“ by měla být důvodem, pokud žalovaný dospěl k závěru, že je na jejím omezení veřejný zájem, aby přesně vymezil podmínky, za nichž smí žalobce hudební produkci provozovat. Pokud by podmínky žalobce neplnil, necht' je sankcionován nebo podmínky zpřísněny, ale obavou z jejich porušování nelze právně odůvodnit rozhodnutí, že podmínky stanovovány nebudou a na místo jich bude

činnost zcela zakázána. Podmínky hudební produkce se mohou týkat např. vytvořeného hluku, resp. formy produkce (živá hudba, reprodukováná hudba, zpěv) a doby jejího provozování. Záměrem žalobce nebylo pořádat v zimní zahradě koncerty živé hudby pro širokou veřejnost. Záměrem bylo pořádání tzv. zpívané, tedy hru na pár strunných nástrojů doprovázenou zpěvem, když místní obyvatelé si to u žalobce žádají. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce vyrozuměl, že žalovaný mu zakázal v zimní zahradě mj. i poslech CD a zpěv. To je zjevně nepřiměřeným omezením a zásahem do práv žalobce a zásahem do práv hostů žalobce a v rozporu s veřejným zájmem na kultivované zábavě, která nikoho neruší. Pokud žalovaný tvrdí, že každá hudební produkce (živá i reprodukováná) kromě poslechu rádia „může způsobit zvýšení hluku v lokalitě“, není to obsahem spisu prokázáno. Jde přece o to, jak hlasitě a v jakou dobu je hudba produkována. Bude-li produkována nehlučně, nikoho rušit nemůže a je jen šikanou žalobce, nesmí-li si on sám nebo hosté v zimní zahradě zazpívat, pokud tím nikoho nebudou nepřiměřeně rušit. Právní úvaha žalovaného, že v lokalitě, která je dle územního plánu určena k bydlení v rodinných domech nelze za žádných podmínek umisťovat stavby pořádající hudební produkce „jakéhokoli druhu“, není právně správná. Jak je výše uvedeno, jde o druh produkce, dobu jejího pořádání a hlukovou zátěž s ní spojenou. Absurditu závěru žalovaného prokazuje i to, že důsledkem této právní úvahy je to, že všechny děti (či dospělí) žijící v okolních rodinných domech si podle žalovaného nesmí doma zazpívat ani zahrát na hudební nástroj, neboť jinak by porušovaly podmínky užívání svých domů. Závěr žalovaného, že hluk spojený s hudebními produkcemi (jako zásah do veřejného zájmu) nelze vyřešit stanovenými podmínkami užívání, je právně nesprávný a neodůvodněný, resp. žalovaný pochybil, pokud se touto úvahou vůbec nezabýval. Správní orgány nesprávně vycházely z nezdůvodněného východiska, že hudební produkce budou navštěvovat nejen cyklisté a obyvatelé sousedních nemovitostí, ale návštěvníci přijíždějící autem. Žalobce této úvaze vytýkal, že správní orgán prvního stupně nebyl oprávněn ke správní úvaze, která vychází z domněnek a nedokázaných předpokladů, nýbrž měl věc posoudit výlučně z důkazů provedených v řízení. Správní orgány jsou povolány ke správní úvaze, ale ta musí vycházet ze shromážděných podkladů a jejich logického vyhodnocení. Tuto svou úvahu však správní orgány nijak nezdůvodnily, jejich rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné a nesprávné. Pokud jde o návštěvníky produkcí, je to spojeno s kapacitou zařízení (o níž též v řízení jde) více než s hudebními produkcemi. Nicméně dopravní souvislosti lze jistě též řešit, ale nemělo by to být důvodem k tomu, aby se nerušící a kultivovaná hudební zábava pro místní občany kvůli tomu zakázala. Cyklobufet je určen místním obyvatelům (jde o satelit a jiný prostor k setkávání obyvatel jako náves, hřiště, park, dokonce ani chodník satelit neposkytuje), cyklistům, kteří celoročně jezdí po cyklotrase vedoucí u cyklobufetu, a turistům procházejícím po přilehlé modré turistické značce Klubu českých turistů na místní turistickou atrakci - vrch Krkavec. U cyklistů a turistů je veřejný zájem zřejmý. U místních obyvatel je zájem na jejich setkávání, tvorbě a udržování vzájemných přátelských vztahů, vymýšlení a realizace společných místních projektů též neoddiskutovatelný. Pokud se zjistí, že povolením změny užívání dojde ke ztížení dopravní situace v lokalitě, je možno to řešit například osazením dopravních značek zákazu zastavení či stání. Žalobce poukazuje na to, že v lokalitě není nijak omezena rychlost vozidel (je tedy přípustná rychlost do 90 km/hod., protože nejde o území obce), když i omezením rychlosti dopravní značkou je možno dopravní situaci řešit. Regulace dopravy však náleží do kompetence příslušných orgánů a není to žalobce, komu by měla být přičítána k tíži. Žalobce sám je sportovec a cyklista, který nemá nic proti tomu, budou-li jeho hosté omezeni v

automobilové dopravě k cyklobufetu, protože ten je prioritně určen místním, cyklistům a turistům. Ale právě to je důvod pro to, aby těmto třem skupinám hostů nebylo bezdůvodně bráněno v návštěvě cyklobufetu a příp. jeho hudebních produkcí. Není důvodu, aby byli „sankcionováni“ za to, že žalovaný šije jist, že se kapacita naplní motorizovanými přespolními. Dále žalovaný uvedl, že kladná stanoviska dotčených orgánů prokazují soulad žádosti s právními předpisy přijatými z důvodu veřejného zájmu na dodržování určitých specifických hodnot (žalovaný uvádí v odůvodnění svého rozhodnutí, že dotčené orgány posuzují záměr v rámci „svých“ právních předpisů), nikoli však soulad s územním plánem. K tomu žalovaný uvádí, že se dotčené orgány jistě nevyjadřovaly k souladu s územním plánem, ale kladně se vyjádřily k možnému vlivu na objektu ochrany ve veřejném zájmu stanoveném ve speciálních právních předpisech. Jejich kladným stanoviskem je tedy prokázáno, že veřejný zájem na ochraně těchto hodnot nebude realizací žádosti žalobce dotčen. Toto samozřejmě platí i pro část žaloby týkající se navýšení kapacity zimní zahrady. Pokud žalovaný uvádí, že pokud je v území bydlení - rodinné domy výjimečně přípustné umisťovat mj. zařízení maloobchodu a veřejného stravování, je posouzení této otázky ve výlučné kompetenci stavebního úřadu, tak to je sice pravda, ale toto „posouzení“ nesmí být libovůlí a šikanou: Správní orgán má právo učinit správní úvahu, ale nesmí vycházet z domněnek a nedokázaných předpokladů, nýbrž výlučně ze shromážděných podkladů a jejich logického (přezkoumatelného) vyhodnocení. Toto samozřejmě platí i pro část žaloby týkající se navýšení kapacity zimní zahrady. Pokud žalovaný uvádí, že navržená změna užívání zimní zahrady jev rozporu s územním plánem a je proto v rozporu i s cíli a úkoly územního plánování, pak je toto tvrzení v rozporu s územním plánem - ten navrženou změnu užívání nezakazuje. Navíc, byla-li by navržená změna užívání v rozporu se záměry a požadavky obce X, jistě by obec jako účastník řízení proti záměru vystoupila - to se však nestalo a obec nevyjádřila k záměru nesouhlasné stanovisko. Toto samozřejmě platí i pro část žaloby týkající se navýšení kapacity zimní zahrady. V řízení šlo dále o navýšení kapacity uzavřené zimní zahrady cyklobufetu. Správní orgán prvního stupně dospěl k nesprávnému (nezdůvodněnému) právnímu závěru, že občerstvení s kapacitou do 20 osob je možné jako bezbariérové, ale při zvýšené kapacitě na 40 osob již toto možné není. Žalobce odkázal na předložená stanoviska dotčených orgánů, která toto vyvracejí, což žalovaný nezohlednil. Správní orgán prvního stupně se tím, jaký konkrétní vliv by zvýšení kapacity mělo, vůbec nezabýval. Šlo přitom o zkoumání, zda by vůbec zvýšení kapacity posezení v uzavřené zimní zahradě z 20 na 40 osob vůbec nějaký vliv mělo. Závěr žalovaného, že hluk případně spojený s rozšířením kapacity nelze vyřešit stanovenými podmínkami užívání, je právně nesprávný a neodůvodněný, resp. žalovaný pochybil, pokud se touto úvahou vůbec nezabýval. Správní orgány nesprávně vycházely z nezdůvodněného východiska, že cyklobufet po rozšíření kapacity začnou navštěvovat přespolní autem, ale žalobce této úvaze vytýkal, že správní orgán prvního stupně nebyl oprávněn ke správní úvaze, která vychází z domněnek a nedokázaných předpokladů, nýbrž výlučně z důkazů provedených v řízení. Pokud svou úvahu žalovaný nijak nezdůvodnil, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné a nesprávné. Jak je již výše uvedeno, cyklobufet je určen místním obyvatelům, cyklistům a turistům. Pokud se v budoucnu zjistí, že rozšířením kapacity dojde ke ztížení dopravní situace v lokalitě, je možno to řešit způsobem výše popsáním u části žaloby týkající se hudebních produkcí. Pokud žalovaný uvádí, že pokud je v území bydlení - rodinné domy výjimečně přípustné umisťovat mj. zařízení maloobchodu a veřejného stravování, je posouzení této otázky ve výlučné kompetenci stavebního úřadu, tak to je sice pravda, ale toto posouzení

nesmí být libovůlí a šikanou. Pokud žalovaný uvádí, že navržená změna užívání zimní zahrady je v rozporu s územním plánem a je proto v rozporu i s cíli a úkoly územního plánování, pak je toto tvrzení v rozporu s územním plánem - ten navrženou změnu užívání nezakazuje. Navíc, byla-li by navržená změna užívání v rozporu se záměry a požadavky obce X, jistě by obec jako účastník řízení proti záměru vystoupila - to se však nestalo a obec nevyjádřila k záměru nesouhlasné stanovisko. Toto samozřejmě platí i pro část žaloby týkající se navýšení kapacity zimní zahrady. Pokud žalovaný uvádí, že navržená změna užívání zimní zahrady je (bez bližšího zdůvodnění) v rozporu s § 14 vyhlášky č. 268/2009 Sb. vzhledem k předložené akustické studii, pak toto ustanovení stanoví, že stavba musí zajišťovat, aby hluk působící na osoby a zvířata byly na takové úrovni, která neohrožuje zdraví, zaručí noční klid a je vyhovující pro prostředí s pobytem osob nebo zvířat, a to i na sousedících pozemcích a stavbách. Navržená změna užívání proto s tímto předpisem nemůže být v rozporu - žalovaný měl vymezit takové podmínky užívání, které by zajistily dodržení těchto imperativů, ale nebyl oprávněn změnu užívání jako celek zakázat. Jak je zřejmé z katastrální mapy a obsahu katastru nemovitostí, vlastníkem pozemků sousedících či v blízkosti cyklobufetu jsou: manželé G. (vzdálenost jejich domu od cyklobufetu cca 30 m), obec X, ČR, pan X (vzdálenost jeho domu od cyklobufetu cca 50 m), pan doktor X (vzdálenost jeho domu od cyklobufetu cca 50 m), pan X (vzdálenost jeho domu od cyklobufetu cca 60 m). Nikdo z těchto sousedů nevzněl žádné negativní připomínky k navržené změně užívání cyklobufetu, přestože jen oni by mohli být teoreticky rozšířenou kapacitou či hudebními produkcemi dotčeni. Žalobce doplňuje, že se cítí napadeným rozhodnutím diskriminován, protože ostatním hostinským zařízením v katastru obce X žádná omezení kapacity a hudebních produkcí stanovena nebyla. Žalobce je toho názoru, že obsah spisu prokazuje, že navržená změna užívání podstatně nemění nároky na okolí, není podmíněna provedením změny stavby a je v souladu s územním plánem, když se jedná pouze o rozšíření stávajícího zařízení. Určité zatížení okolí způsobuje každá stavba; po vlastních okolních staveb je spravedlivé požadovat, aby takového zatížení snášeli, je-li to přiměřené poměrům, tj. při zohlednění konkrétních zvláštností dané lokality. V souvislosti s provozem zařízení lze sice určité zatížení hlukem způsobeným jejími návštěvníky předpokládat, ale je-li zatížení hlukem nepřiměřené poměrům, je ke zjednání nápravy příslušná krajská hygienická stanice, eventuálně je v kompetenci obce provozní dobu zařízení regulovat obecně závaznou vyhláškou. Žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí je s odkazem na výše popsané žalobní body nezákonné i proto, že žalovaný překročil zákonem stanovené meze správního uvážení, resp. je zneužil.

III. Vyjádření žalovaného

K námitce nesprávně zjištěného skutkového stavu žalovaný uvedl, že žalobní námitka je jeho názoru nedůvodná. Přístavba zimní zahrady a úprava dispozice objektu občerstvení byla povolena dodatečným povolením ze dne 24. 4. 2015 a dne 8. 9. 2015 byl pro stavbu vydán kolaudační souhlas, kterým bylo povoleno užívání provozovny pro kapacitu max. 20 osob a bez hudební produkce. Změna, při které má být dvojnásobně navýšena kapacita provozovny a má v ní probíhat hudební produkce, je již ze své podstaty změnou zásadní. Žalovaný ovšem odůvodnil své rozhodnutí především rozporem navrhovaného způsobu užívání stavby s územním plánem obce X. Na tomto názoru žalovaný trvá, trvá také na tom,

že svůj názor podrobně a přezkoumatelně odůvodnil v napadeném rozhodnutí, a proto odkazuje na jeho odůvodnění.

K námitce chybného postupu při vyřízení námítky podjatosti žalovaný uvedl, že žalobní námitka je nedůvodná. Žalobce neuplatnil v odvolání žádnou námitku, která by mohla být považována za námitku podjatosti podle § 14 odst. 1 správního řádu. Žalobce pouze uvedl, že se domnívá, že úředník stavebního úřadu vydávající napadené rozhodnutí není dostatečně kvalifikován a nedisponuje potřebnými znalostmi pro výkon své funkce, případně že je podjatý vůči odvolateli a neměl by tak o této věci nadále rozhodovat. Takto formulovanou námitku nelze považovat za námitku podjatosti, protože je v ní vyjádřen pouze nesouhlas s tím, jak úřední osoba ve věci rozhodla. Navíc námitka podjatosti musí být uplatněna před tím, než úřední osoba ve věci rozhodne, protože podjatost vyplývá ze vztahu úřední osoby k předmětu řízení, nikoliv z jeho posouzení věci.

K námitce nesprávného vymezení okruhu účastníků žalovaný uvedl, že žalobní námitka je nedůvodná. Stavební zákon neupravuje v ustanovení § 127 okruh účastníků řízení o povolení změny v užívání, proto je třeba okruh účastníků vymezit podle § 27 odst. 2 správního řádu, podle kterého jsou účastníky řízení též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. V odůvodnění svého rozhodnutí stavební úřad uvedl, že osoby určené za účastníky řízení mohou být dotčeny zvýšeným nárokem na dopravní obslužnost území a zvýšením hlukového zatížení území. Žalovaný se s takto stanoveným okruhem účastníků řízení ztotožňuje.

Žalovaný dále konstatoval, že pokud žalobce namítá, že žalovaný vydal rozhodnutí, které mu § 127 stavebního zákona vydat neumožňuje, pak žalovaný s tímto názorem nesouhlasí. Stavební zákon neurčuje konkrétně, jaké rozhodnutí má stavební úřad vydat, když v řízení podle § 127 odst. 4 stavebního zákona zjistí, že navrhovanou změnou v užívání nelze povolit. V takovém případě je třeba postupovat podle správního řádu a zamítnutí žádosti podle § 51 odst. 3 správního řádu je podle názoru žalovaného na danou věc případné, protože v řízení byla zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, což byl v tomto případě rozpor s územním plánem obce X. Žalobce namítá, že se správní orgány vůbec nezabývaly tím, jaká hudební produkce by měla být ve stavbě prováděna, že zákaz jím navrhované změny v užívání je zjevně nepřiměřeným omezením a zásahem do jeho práv a do práv jeho hostů a že jeho záměrem bylo pořádání tzv. zpívání, tedy hry na pár strunných nástrojů doprovázené zpěvem. Žalovaný k této námitce uvádí, že žalobce v žádosti o povolení změny užívání nespecifikoval, jaká hudební produkce má být v objektu provozována. Žalovaný opět zdůrazňuje, že důvodem pro zamítnutí žádosti byl především rozpor navrhovaného záměru s územním plánem. Stavba cyklobufetu je umístěna v ploše bydlení – rodinné domy, do které je výjimečně přípustné umístit stavbu veřejného stravování a nerušících služeb sloužících pro obsluhu tohoto území, a takovou stavbou není stavba s hudební produkcí. Žalovaný upozorňuje také na to, že z akustické studie zpracované Ing. Zdeňkem Jílkem v prosinci roku 2015 předložené žalobcem k žádosti nevyplývá, že by navržený způsob užívání splňoval limity dané veřejným zájmem na ochraně veřejného zdraví, protože je v ní uvedeno, že při souběhu obou zdrojů hluku, tedy hudby a řečového signálu, bude limitní hladina pro denní dobu překračována a že samozřejmostí je i organizační zajištění na omezení verbálních

projevů z pobytu a pohybu hostů nejen v provozovně, ale i na přístupové cestě, což má zásadní vliv na celkové akustické klima i s ohledem na charakter okolní zástavby rodinnými domky. Z tohoto posouzení vyplývá, že se nejedná o nerušící provozovnu, a její umístění do plochy bydlení v rodinných domech není v souladu s regulativy územního plánu obce X.

Námítky uplatněné žalobcem považuje žalovaný za nedůvodné, a proto navrhuje, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Replika žalobce

Žalovaný v replice k vyjádření žalovaného toliko shrnul svoji dosavadní argumentaci a zopakoval, že na podané žalobě trvá.

V. Vyjádření účastníků a osob zúčastněných na řízení při jednání

Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních. Ing. Zdeněk Vraný, osoba zúčastněná na řízení, se vyjádřil v tom směru, že již v současné době hudební produkce v objektu cyklobufetu probíhají, hlukem ruší obyvatele ulice, přičemž je toho názoru, že v dané lokalitě nejsou podobné aktivity vhodné. Zástupce osoby zúčastněné na řízení Petra Nového odkázal na písemné vyjádření ze dne 29. 3. 2017, v němž shrnul svoji dosavadní argumentaci ze správního řízení (opírající se o výsledky hlukové studie v provozovně žalobce a předložené fotografie) a navrhl zamítnutí žaloby, neboť se plně ztotožnil s napadeným rozhodnutím.

VI. Posouzení věci soudem

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Žaloba není důvodná.

Pokud se jedná o žalobcem zpochybněný okruh účastníků řízení o změně v užívání stavby, pak soud považuje za potřebné předeslat, že podle § 2 s. ř. s. ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon. Podle v § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Z uvedených ustanovení je pro posouzení žaloby podané žalobcem v této právní věci podstatné, že soudy ve správním soudnictví, jak je zřejmé z citovaných ustanovení, poskytují ochranu veřejným subjektivním právům, a to v případě fyzických osob veřejným subjektivním právům náležejícím konkrétní fyzické osobě, která tvrdí, že byla na těchto svých

právech zkrácena buď přímo napadeným rozhodnutím, nebo v důsledku porušení svých procesních práv v předcházejícím řízení. Tvrdí-li žalobce, že byl na svých veřejných subjektivních právech zkrácen v důsledku porušení svých procesních práv v předcházejícím řízení, pak musí jít o takové porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít nebo mělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Porušení procesních ustanovení může mít vliv na zákonnost rozhodnutí pouze tehdy, je-li prokázáno, že bylo žalobci jako účastníku správního řízení zabráněno v možnosti hájit svá hmotná práva, která žalobci náležejí a od kterých odvozuje své potencionální dotčení a na jejichž základě byl účastníkem daného řízení. Není možné být v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu úspěšný, je-li v žalobě tvrzeno procesní pochybení správního orgánu, aniž by bylo zcela konkrétně tvrzeno a jasně popsáno, jakým způsobem to které procesní pochybení mohlo zasáhnout do práv žalobce. Optikou shora uvedeného soud nahlížel na námitku nesprávného vymezení účastníků správního řízení, přičemž ji nemohl shledat důvodnou - žalobce nijak nevymezil, v čem by se mělo pouhé zahrnutí či naopak nezahrnutí určité osoby mezi účastníky řízení dotknout jeho postavení, resp. soudu nezřejmil, jakým způsobem mu daná okolnost bránila v uplatnění jeho práv v řízení o žádosti, když zpochybnění skutečností, na jejichž základě je určitá osoba (odlišná od žalobce) považována za účastníka řízení, nemá k žádosti žalobce, ani k jeho postavení v rámci řízení žádný relevantní vztah.

Jestliže žalobce spatřuje pochybení žalovaného v tom, že žalovaný porušil ustanovení o řízení a vadným způsobem rozhodl o námitce podjatosti uplatněné žalobcem v odvolání, pak je předně nutné korigovat tvrzení žalobce, že *„žalovaný se s touto námitkou v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal tak, že uvedl, že úředník podjatý není.“* Žádné takové tvrzení napadené rozhodnutí neobsahuje. Žalovaný v příslušné pasáži odůvodnění toliko konstatuje, že *„skutečnost, že úředník stavebního úřadu rozhodl způsobem, se kterým odvolatel nesouhlasí, v žádném případě neznamená, že není dostatečně kvalifikován a nedisponuje dostatečnými znalostmi pro výkon své funkce, a sama o sobě nemůže způsobit ani podjatost úřední osoby. Odvolatel žádné jiné konkrétní důvody podjatosti neuvedl.“* Z citované argumentace je zcela jasně patrné, že žalovaný zaujal názor, podle kterého žalobcem v odvolání uvedené skutečnosti nejsou vůbec s to založit s ohledem na svoji povahu námitku podjatosti, o níž by bylo třeba zákonem předvídaným způsobem (na který odkazuje žalobce v žalobě) rozhodnout. Soud se s postupem žalovaného plně ztotožňuje. Žalobce v odvolání konkrétně uvedl, že *„úředník stavebního úřadu vydávající napadené rozhodnutí není dostatečně kvalifikován a nedisponuje potřebnými znalostmi pro výkon své funkce, případně, že je podjatý vůči odvolateli a neměl by pak o této věci nadále rozhodovat.“* Okolnosti zakládající důvod pro vyloučení určité úřední osoby z projednávání a rozhodování věci upravuje § 14 odst. 1 správního řádu, podle něhož *„každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.“* Při pouhém porovnání důvodů způsobujících pochyby o nepodjatosti (tj. poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům) a žalobcem tvrzené skutečnosti (nedostatek kvalifikace příslušného úředníka) je zjevné, že žalobce vykročil mimo rámec skutečností způsobilých zpochybnit nepodjatost úřední osoby ve smyslu § 14 správního řádu, a tedy že

předmětné tvrzení nemohlo aktivovat postup upravený v právě citovaném ustanovení pro vypořádání námitky podjatosti. Rovněž ani konstatování, že „(úředník) je podjatý“, aniž by se opíralo o jakýkoliv skutkový základ (tj. předestření verze reality, z níž by podjatost jakožto určitý vztah úřední osoby k některé ze zákonem vymezených okolností bylo možné dovozovat) nepředstavuje podle názoru soudu námitku podjatosti, s níž by se bylo třeba vypořádat jinak, než jak učinil žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Ani námitku žalobce týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu žalovaným ve vztahu k dopadům navrhované změny využití objektu občerstvení, na lokalitu, v níž se nachází, soud neshledal důvodnou. Je nutné zdůraznit, že při určení toho, kdo je odpovědný za tvrzení a následné prokázání skutečností relevantních pro posouzení věci, soud vycházel z povahy řízení o změně v užívání stavby, kteréžto je řízením o žádosti (viz. § 127 odst. 4 věta třetí stavebního zákona, podle něhož „*podané oznámení se považuje za žádost o povolení změny v užívání stavby*“). Ve správním řízení o žádosti je to žadatel (tj. žalobce), který pokud chce být v řízení úspěšný, musí předestřít takovou skutkovou verzi reality, která může být předmětem důkazního řízení, a následně je povinen jím tvrzené skutečnosti prokázat. S ohledem na to, že mezi účastníky není sporu o tom, že předmětná stavba se nachází v oblasti označené v územním plánu jako „Území bydlení – rodinné domy“, je při určení okolností, které žalobce musí tvrdit a prokázat, pokud chce být se svou žádostí úspěšný, určující zejména článek 6 (označený jako „Území bydlení – rodinné domy“) písm. c) místní vyhlášky č. 1/2002, o územním plánu obce X, podle něhož platí, že „*v tomto území je výjimečně přípustné umísťovat: - zařízení maloobchodu a veřejného stravování sloužící pro obsluhu tohoto území, - zařízení veřejného ubytování do dvanácti lůžek, - nerušící zařízení řemeslné výroby a služeb, sloužící pro obsluhu tohoto území*“, neboť právě toto ustanovení vymezuje podmínky realizace žalobcova záměru a určuje, jaké skutkové okolnosti jsou relevantní pro jeho posouzení. Bylo tedy na žalobci, aby jednak tvrdil a prokazoval, že jím navrhovaná změna v užívání stavby je nerušící službou určenou pro obsluhu území, v němž se nachází, jednak (a to zejména) byl povinen zformulovat konkrétní tvrzení, z nichž by vyplývala zvláštní povaha jeho záměru odůvodňující výjimku z obecného pravidla obsaženého v územním plánu pro dané území, a to sice, že se jedná o území, které je určeno pro bydlení. Žalobce však těmto povinnostem v průběhu řízení nedostál, když oznámení změny v užívání stavby ze dne 5. 1. 2016 obsahuje toliko zcela obecné odůvodnění zamýšlené změny ve formě konstatování, že změna účelu stavby vyhovuje požárními předpisy a předpisy o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací (při dodržení limitů hluku), což podle názoru soudu rozhodně zvláštní povahu dané služby odůvodňující výjimku z běžného typu zástavby nemůže založit.

Obdobné závěry lze aplikovat i ve vztahu k další námitce vznesené žalobcem, již zpochybňoval úvahy žalovaného ohledně povahy a dopadů hudební produkce, která měla být podle záměru žalobce v objektu provozována. Žalobce nesouhlasil s kategorickým závěrem žalovaného o nemožnosti uskutečňování jakékoliv hudební produkce, když záměrem žalobce bylo pouze pořádání tzv. zpívání, tj. hry na strunné nástroje doprovázené zpěvem. K tomu soud uvádí, že žalovaný se při rozhodování pohyboval v rámci předmětu řízení tak, jak jej vymezil ve své žádosti žalobce. Z již shora zmiňovaného oznámení změny v užívání stavby ze dne 5. 1. 2016 přitom vyplývá, že žalobce žádá jednak o zvýšení kapacity zimní zahrady na 40

osob, jednak o možnost pořádání hudebních produkcí v objektu zimní zahrady. Je tedy zcela zřejmé, že žalobce opět ustrnul ve zcela obecné rovině, když nijak nespecifikoval o jakých druh či charakter hudby by se mělo jednat, když přitom platí, že hudební produkce může nabývat naprosto odlišných podob, co do své povahy (živá/neprodukováná hudba) a intenzity. Pokud chtěl tedy být žalobce s žádostí úspěšný, měl blíže specifikovat, jakou hudbu má v úmyslu v objektu produkovat včetně konkrétního odůvodnění, proč jeho záměr splňuje požadavky pro dané území kladené územním plánem, tj. že se jedná nerušící službu určenou pro obsluhu území, v němž se nachází. Závěr, že by žalobcův záměr byl v souladu s požadavky územního plánu, ostatně nevyplývá ani z předložené akustické studie. Předně výsledky dané studie vzbuzují v soudu pochybnosti již z toho hlediska, že zpracovatel studie vycházel při svých výpočtech z intenzity „*uvažované hudební produkce*“, která by se rovnala běžnému hovoru hostů provozovny. Skutečnost, že žalobce chtěl produkovat hudbu o právě takové intenzitě, však z ničeho nevyplývá, pojem „*uvažovaná hudební produkce*“ ani nebyl ve studii nikde blíže definován (jediný přezkoumatelný parametr je intenzita produkce srovnatelná s běžným hovorem). Navíc i v případě, že by „*uvažovaná hudební produkce*“ dosahovala pouze intenzity běžného hovoru hostů při plné kapacitě provozovny, dospěl zpracovatel studie k závěru, že „*v případě souběhu obou zdrojů „hluku“ (hudba a řečový signál) se navyšuje vnitřní hluk na úroveň $L_{Aeq} > 84$ dB a limitní hladina je již překonána.*“ Zvláště při tomto závěru a nutnosti přijetí organizačních opatření k zajištění dodržení hlukových limitů, kdy je zjevné, že záměr žalobce bez dalšího není „*nerušící službu určenou pro obsluhu území*“, měla vystoupit do popředí aktivita žalobce, jejímž cílem by bylo tvrdit a prokázat skutečnosti dokládající naplnění shora uvedených podmínek pro realizaci záměru, který územní plán běžně v daném území nepřipouští.

Závěrem lze shrnout, že žalobce se v průběhu správního řízení domáhal zdvojnásobení přípustné kapacity v objektu zimní zahrady a zároveň žádal o umožnění pořádání hudebních produkcí v tomto objektu. Žalovaný postupoval správně, když tuto žádost zamítl, neboť takto obecně (a tedy bezbřezě) formulovaný závěr vskutku nemůže být shledán souladným s pravidly územního plánu pro dané území, které konstruuje možnost jiné stavby než ty určené k bydlení jen za zcela výjimečných podmínek. Nelze přitom souhlasit se žalobcem, který přenáší odpovědnost za jejich prokázání a vlastně i tvrzení (ve vztahu k vymezení pojmu „*hudební produkce*“) na žalovaného, neboť v řízení o žádosti to musí být sám žalobce, který pokud chce mít se svou žádostí úspěch, transparentně a komplexně vymezí záměr, o jehož realizaci usiluje.

Pokud žalobce polemizuje se způsobem formulace výroku napadeného rozhodnutí žalovaným a dovozuje, že žalovaný měl namísto zamítnutí žádosti změnu v užívání zakázat, je nutné konstatovat, že závěr žalobce o nutnosti zákazu změny v užívání stavby ze stavebního zákona nijak nevyplývá. Naopak se soud ztotožňuje a argumentací žalovaného, že způsob rozhodnutí při nevyhovění žádosti o změnu v užívání stavby je subsidiárně určen správního řádem, a to právě proto, že stavební zákon tuto problematiku výslovně neupravuje (toliko stanoví, že dané řízení je řízením o žádosti), a zároveň platí, že právním předpisem obecným ve vztahu k úpravě obsažené ve stavebním zákoně je právě správní řád (viz. § 192 odst. 1 stavebního zákona). Z těchto důvodů se aplikace ustanovení správního řádu o řízení o žádosti na projednávanou věc jeví soudu jako zcela logická.

Žalobou na různých místech prostupuje žalobcova námitka nepřezkoumatelnosti napadeného, resp. prvoinstančního rozhodnutí. S ohledem na skutečnost, že žalobce formuloval námitku vždy značně obecným způsobem, nezbyvá soudu než uvést, že rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů nepokládá, naopak závěry žalovaného se soudu jeví jako dobře seznatelné, když základním důvodem pro nevyhovění žádosti žalobce byl žalovaným jasně deklarovaný a odůvodněný rozpor záměru žalobce s územním plánem obce X. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl k jednotlivým námitkám žalobce úvahy, na základě kterých tyto námitky neshledal důvodnými. Sám žalobce ostatně s myšlenkovými úvahami žalovaného, resp. prvoinstančního orgánu polemizuje a shledává je nesprávnými, což rovněž vyvrací jeho závěr o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.

Soud neprovedl nad rámec důkazů provedených při jednání žádné další z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

S ohledem na to, že soud žalobu zamítl z důvodů, jenž se vztahují i k námitkám, které vnesly osoby zúčastněné na řízení (tyto se plně ztotožnily s argumentací žalovaného), soud odkazuje na shora vymezené rozhodovací důvody jakožto na vypořádání námitek osob zúčastněných na řízení a nepovažuje za nutné se k nim více vyjadřovat.

Závěr

Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

Podle § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost, nemohly jim vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů řízení osobám zúčastněným na řízení odůvodňovaly, proto rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 21. listopadu 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: L. K.